

Els accionistes derroten els polítics

La política industrial francesa ha quedat en qüestió pel trasbals generat per l'anunci de fusió d'Acerlor i Mittal, del sector de l'acer.

El nou grup produirà 113 milions de tones l'any, donarà feina a 320.000 persones repartides per tot el món, té uns beneficis –abans de pagar impostos– d'11.800 milions d'euros, belluga uns 60.000 milions d'euros, representarà el 10% del mercat i produirà tant acer com les quatre societats –NSC, Posco, JFE i Baosteel– que ocupen els llocs següents en magnitud. El nou gegant es dirà Arcelor-Mittal i serà el resultat de la compra del primer per part de segon per 26.000 milions d'euros. Mittal és una creació de l'empresari indi Lakshmi Mittal, avui ciutadà britànic. I Arcelor és un grup franco-luxemburguès-espanyol creat el 2001 arran de la fusió d'Usinor, Arbed i Aceralia.

La notícia econòmica té interès polític. El primer ministre francès, en nom del "patriotisme econòmic", s'havia mostrat contrari a una fusió que limitava el protagonisme industrial francès. El ministre de Finances, Thierry Breton, va declarar fa cinc mesos que Mittal "no respecta la gramàtica del món dels negocis". A l'Assemblea Nacional, el ministre d'Indústria, Francis Loos, es manifestava "oposat a l'opa de Mittal" i Villepin reclamava "vigilància" i "mobilització" contra l'operació. La direcció d'Arcelor va treure allò de la "diferència de cultures" –de tant fer servir en va la paraula "cultura", acabarem entenent que Goebbels volgués treure la pistola només en sentir pronunciar-la– i argumentà: "Nosaltres fabriquem perfum, i Mittal, aigua de colònia." El preu de la tona d'acer d'Arcelor és de 700 euros, mentre que el de Mittal costa 450.

La reticència francesa es basava en la vanitat industrial, però també en la del

seu equip dirigent, encapçalat pel francès Guy Dollé i el luxemburguès Joseph Kinsch, que no volien perdre el control del grup i encara menys els seus formidables sous ni el dret a extraordinàries comissions. Per evitar ser engolits per Mittal –que proposava pagar 18,6 milions–, els dirigents d'Arcelor van buscar aliar-se amb la russa Severstal, companyia dirigida per Alexei Mordatxov. Van dir que entre els dos grups hi ha una gran complementarietat, que en tres mesos es podia haver acabat la fusió. Arcelor hi aportava tecnologia i clients, Severstal, mines de ferro i carbó, però no disposava de líquid. Es tractava d'una operació merament industrial, però que augmentaria el preu d'Arcelor fins a posar-lo fora de l'abast de Mittal. La solució tenia el vistiplau dels polítics, però no dels petits i mitjans accionistes, que pensaven menys en el futur desenvolupament de l'empresa que a embutxacar-se plusvàlues. Llavors Mittal va augmentar la seva oferta, primer un 14% sobre la seva primera proposta, després un 34% i, finalment, un 45% respecte a la que va fer pública el passat 26 de gener. De sobte Dollé i Kinsch es van mostrar disposats a perfumar-se amb una modesta aigua de colònia.

Arcelor havia convocat una assemblea general el 21 de juny, però el 31 de maig els petits accionistes agrupats ja repre-

sentaven el 30% del capital. El dia 7 van atreure prou accionistes per accedir a la condició de minoria de bloqueig. La direcció, els Dollé i Kinsch, van comprendre que no podrien continuar instrumentant la societat com si fos només d'ells. De les seves promeses a Mordatxov ja veurem què en queda, perquè falta veure si Lakshmi Mittal, que controlarà el 43% del capital, es conformarà amb sis llocs al consell d'administració enfront dels nou d'Arcelor. Haurà vençut l'orgull dels dirigents històrics, el racisme dels qui el tractaven de "pobre indi" i, sobretot, el deliri ideològic dels polítics. Els càlculs preveuen cinc anys de negociacions per dur a bon terme la fusió. Sens dubte molta gent perdrà la feina, sens dubte la concentració de riquesa en el món serà una mica més escandalosa, sens dubte el popular tuf de colònia barata haurà guanyat la batalla: al perfum refinat, però la lliçó més important és la de la incapacitat dels estat per dur a terme una política industrial pròpia des del moment en què no controlen els fluxos de capital. En lloc de perdre el temps amb els polítics Lakshmi va negociar amb els accionistes, amb els analistes financers i amb els banquers. I ha guanyat.

*Octavi Mari
París*

El president del grup angloindi Mittal Steel, Lakshmi Mittal –esquerra–, saluda el president d'Arcelor, Josef Kinsch, durant la conferència de premsa que van oferir el passat dilluns 26 de Juny.